

[Aksel Larsen.]

den godkender en atlantisk alliancepolitik, at den godkender vedtagelsen af denne forsvarsordning med de fantastiske udgifter, man vil have til militærvæsenet. Når det ærede medlem gennem sine udtalelser anerkender dette, så behøver det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts medkæmper ikke ved en afbrydelse her — for hjemmeforsvaret holder det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) sig personlig langt væk fra — at spørge om, hvorfra jeg ved, at befolkningens indstilling er sådan og sådan. Det er dokumenteret af flertalspartierne her i salen derigennem, at de ikke, da Danmarks tilslutning til Atlantpagten skulle vedtages, vovede at sende spørgsmålet ud til afgørelse hos folketingsvælgerne.

Så kom den højtærede forsvarsminister med nogle bemærkninger til mig. Dem kan jeg stort set lade ligge. De var ikke saglige, og det kan man vel heller ikke forvente af den højtærede minister, at de skulle være, når man tænker på, at de stiltfærdige bemærkninger, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i går fremsatte her, kunne udløse et så voldsomt forsvarsministerielt raserianfald, som man vist aldrig nogensinde har oplevet i det danske folketing, ovenikøbet ikke et impulsivt raserianfald, men et i nattens løb meget nøje overvejet raserianfald. En forsvarsminister, der er så uligevægtig, at han kan optræde på den måde, er naturligvis heller ikke i stand til at dokumentere sagligt på andre områder, hvor det ikke drejer sig om, formelt henvendt til det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, at skælde søværnskommandoen bælgen fuld.

Den højtærede forsvarsminister gentager frasen om, at Atlantpagten er en beskyttende pagt mod et angreb; han befinder sig i den henseende i udmærket overensstemmelse med det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og andre, som taler i forhåbningsfuldt og svulmende tonefald om, at man skal være krigsberedt til det yderste. Ja, jeg beklager meget, men jeg har et bjerg af citater til rådighed, ikke alene af, hvad den amerikanske presse, hvad amerikanske kongresmænd fra Texas og andre stater har sagt, men også af, hvad folk i Amerika har sagt, som man ikke sådan kan negligere, formanden for bevillingsudvalget i repræsentanternes hus f. eks., eller den højtærede forsvarsministers nu afdøde amerikanske kollega og en række andre prominente amerikanske personligheder, som man ikke sådan uden videre kan feje væk ved at sige, at det er en eller anden tilfældig mand fra Texas. Jeg har

liggende et bjerg af sådanne citater, som jeg kunne nævne, og jeg har forøvrigt i de diskussioner, vi har haft her i tinget, bragt adskillige sådanne citater, som utvetydigt beviser, hvad der er de amerikanske imperialisters mening med den atlantiske pagt, hvad der er deres hensigt, hvad de tænker på at bruge Danmark til, som viser, at Atlantpagten aldeles ikke er en beskyttende pagt for Danmark mod angreb, men er en pagt, der bl. a. forudsætter, at Danmark skal anvendes som base for en amerikansk angrebskrig.

Iøvrigt er det jo et temmeligt stærkt stykke, at den ansvarlige forsvarsminister står her og taler om nødvendigheden af at søge beskyttelse i Amerika mod et truende angreb, medens hver gang vi spørger hans ministerkollega, udenrigsministeren, om Danmark er udsat for nogen trusel, om der er fare for, at vi bliver angrebet, om der er noget land eller nogen stormagt, der tænker på at angribe os, fra udenrigsministeren får det svar, at nogen sådan trusel foreligger ikke, nogen sådan mulighed øjner han ikke. Hvad skal det så til at tale om, at vi må søge ind under mr. Trumans og hans atombombers beskyttende vinger for at blive beskyttet mod et angreb?

Nej, det, man skulle gøre i stedet for at stille Danmark til rådighed som krigsbasis for en fremmed magt og ofre hundreder og atter hundreder af millioner på krigsforberedelser, er, at man skulle føre en fredspolitik, som i almindelighed kunne tjene til at bevare freden i verden, og som i særdeleshed kunne tjene til at bevare freden for Danmark. Det er det, regeringen og rigsdagsflertallet ikke vil, det er det, vi vil, og det er en af de for ministeren uforståelige grunde, vi har til at gå imod det her forelagte lovforslag.

Hans Hansen (Rørby): Angående de bemærkninger, som af forskellige talere er fremsat i anledning af den konflikt, der er offentliggjort mellem oberstløjtnant Dall og generalløjtnant Gørtz, vil jeg gerne sige, at hvis det har været oberstløjtnantens hensigt at hindre, at general Gørtz blev udnævnt til forsvarschef, så tror jeg, det er lykkedes for ham. Det er ganske åbenbart, at oberstløjtnanten har overtrådt det militære reglement ved at kritisere sin foresatte, men når general Gørtz har fulgt reglementet så hurtigt og så kraftigt, har han i virkeligheden fået dårlige kort på hånden. Der er sket det ejendommelige, at oberstløjtnanten med sit angreb, der naturligvis var fuldt bevidst,